

Список використаних джерел

1. Запровадження комунікації органів державної влади : зб. мат-лів наук.-практ. конф. / упоряд. А.В. Баровська. – К. : Фенікс, 2016. – 192 с.
2. Збірник Ю. В. Теоретичні аспекти планування маркетингових комунікацій у діяльності органів публічного управління / Ю.В.Збірник // Теорія та практика державного управління: зб. наук. пр. Харків: Вид-во ХарПІ НАДУ “Магістр”, 2017. – Вип. 3 (58). – 216 с. – С. 125-132.
3. Lytvynova L. V., Zbyranyk Yu. V. Peculiarities of the EU communication policy development: findings for Ukraine / Lytvynova L. V., Zbyranyk Yu. V // Public administration procedure in countries of the European Union: challenges of III millennium: Collective monograph. Lublin : Izdevnieciba «Baltiya Publishing», 2018. P.187-204. ISBN 978-9934-571-40-4.

Карпа М.І.

ДО ВИЗНАЧЕННЯ КОМПЕТЕНЦІЙ ПОСАДОВИХ ОСІБ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

В умовах децентралізаційних процесів в Україні актуальною проблемою є встановлення, реалізація та питання розмежування компетенцій як органів публічної влади, так і їх посадових осіб. Увага науковців та практиків публічного управління прикута до вивчення питань розмежування повноважень посадових осіб органів публічної влади, визначення загалом статусних характеристик публічних службовців, їх сфери діяльності, відповідальності, що є невід’ємними складовими поняття компетенції. Визначення складових компетенцій посадових осіб місцевого самоврядування як одних із суб’єктів здійснення публічної влади, їх взаємозв’язків, визначення особливостей дозволить встановити змістове навантаження даного поняття, встановити основу для його запровадження у практику діяльності, розмежувати компетенції публічних службовців. Поняття «посадової особи місцевого самоврядування» у нормативно-правовому полі закріплене у положеннях законів України «Про місцеве самоврядування в Україні» [1] та «Про службу в органах місцевого самоврядування» [2], та є однозначним по суті та визначенню.

Узагальнено основними базовими ознаками, які закріплені в нормативному полі та характеризують посадову особу органів самоврядування в Україні з позиції виконання функцій є:

- виконання функцій представника самоврядної влади;
- виконання організаційно-розпорядчих функцій;
- виконання консультативно-дорадчих функцій.

Зміст компетенції посадових осіб місцевого самоврядування доцільно розкрити за допомогою аналізу її основних складових та визначенню їх особливостей. Враховуючи, що посадові особи місцевого самоврядування є публічними службовцями, доцільно використати схему компетенцій публічних службовців, за якою основними складовими компетенції посадових осіб місцевого самоврядування є: повноваження, предмет відання, відповідальність, підвідомчість, обмеження, гарантії, заохочення [3].

Базовим положенням щодо визначення предметів відання є закріплена у законодавчому полі позиція, за якої посадова особа є виконавцем функцій, зокрема таких як управлінських, організаційно-розпорядчих, консультативно-дорадчих. Дискусійним залишається питання подвійної обов'язковості зазначених організаційно-розпорядчих та консультативно-дорадчих функцій. З положень закону можна стверджувати, що особа, яка не наділена організаційно-розпорядчими функціями, а здійснює виключно консультативну роботу, не може бути віднесена до посадової особи. Тобто, проблемним питанням залишається питання використання частки «та/або» для зняття обов'язкової подвійності щодо реалізації функцій посадових осіб. Похідним від цього положення є наявність повноважень, тобто прав і обов'язків. Організаційно-розпорядчі обов'язки – це обов'язки щодо здійснення керівництва організаційною структурою, колективом, діяльністю окремих працівників, підрозділів тощо. Тобто безпосереднє здійснення впливу на формування органу, його підрозділів, діяльності публічних службовців, скерування підлеглих на виконання завдань і функцій відповідно до компетенцій відповідної інституції.

Передумовами до визначення та формування компетенцій посадових осіб місцевого самоврядування є концептуальні та процедурні питання щодо прийняття та службу в органи місцевого самоврядування та щодо отримання статусу службовця. Актуальним залишається визначення суб'єкта призначення/обрання на посаду. Видається очевидним, що визначальним чинником компетенції посадових осіб органів місцевого самоврядування є посада. Зміст посади формує структура органу (відповідний штатний розпис), функції відповідного органу/управління/відділу/іншого структурного підрозділу, його діяльність та статусні характеристики. Посада, від моменту її зайняття, надає відповідний правовий, соціальний, організаційний та функціональний статуси публічному службовцю. У схемі «статус-компетенція-діяльність/служба» факт зайняття посади являється передумовою до набуття відповідних статусних характеристик, що дозволяє далі рухатися за вказаною схемою. Компетенція інших посадових осіб місцевого самоврядування визначається низкою підзаконних нормативно-правовими актів, таких як: статuti територіальних громад, положення про інституції, постанови Кабінету Міністрів України, роз'яснювальні листи, трудові договори, посадові інструкції службовців тощо.

Перспективними напрямками у контексті даного дослідження можна вважати наступні: методичні напрацювання у сфері визначення та розмежування компетенцій посадових осіб органів місцевого самоврядування, підходи до систематизації положень щодо визначення спеціальної компетенцій у діяльності посадових осіб органів місцевого самоврядування, визначення сфери діяльності, предметів відання у службовій діяльності посадових осіб.

Список використаних джерел

1. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21.05.1997 № 280/97-ВР. - [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80/page>.

2. Про службу в органах місцевого самоврядування : Закон України від 07.06.2001 № 2493-III. - [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2493-14>
3. Карпа М.І. Компетенція посадових осіб місцевого самоврядування: особливості визначення / М.І. Карпа, Т.М. Кіцак // Державне управління та місцеве самоврядування: зб. наук. пр. Дніпропетровського регіонального інституту державного управління Національної академії державного управління при Президентові України. – Вип. 1 (36). – Дніпро: ДРІДУ НАДУ, 2018. – С. 129-141.

Кирий С.Л.

ПРАВОВИЙ СТАТУС ПУБЛІЧНИХ СЛУЖБОВЦІВ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Правовий статус публічних службовців місцевого самоврядування виступає як загальна організаційно-правова форма їх діяльності та реалізації власних повноважень, а також передбачає наявність у громадянина особливих прав, обов'язків, обмежень, пільг, можливостей застосування до нього додаткових заходів відповідальності. Правовий статус публічних службовців органів місцевого самоврядування різниться, оскільки їх повноваження мають різну природу, що проявляється у різному характері управлінських функцій і реалізується як різні категорії посад публічної служби в органах місцевого самоврядування:

– посадові особи місцевого самоврядування, які за характером своєї діяльності здійснюють загальні керівні функції щодо органу місцевого самоврядування як цілісного елемента системи публічного управління в державі, є керівниками органів місцевого самоврядування;

– службові особи місцевого самоврядування – це публічні службовці місцевого самоврядування, які за характером виконуваних функцій здійснюють керівництво у певних секторах суспільних відносин на відповідній території чи є керівниками та спеціалістами структурних підрозділів органів місцевого самоврядування, які не наділені правом самостійного прийняття рішення;

– депутати місцевих рад.

Правовий статус посадових осіб місцевого самоврядування як зазначено в статті 7 Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування» [3] визначається Конституцією України [1], Законами України «Про місцеве самоврядування в Україні» [1], «Про статус депутатів місцевих рад» [5], «Про місцеві вибори» [4], та іншими законами України.

Відповідно до статті 12 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» сільський, селищний, міський голови є головними посадовими особами територіальної громади відповідно села, добровільного об'єднання в одну територіальну громаду жителів кількох сіл, селища, міста та очолює виконавчий комітет відповідних рад, головує на її засіданнях. Повноваження сільських, селищних, міських голів відповідно до глави 3, загаданого закону, стосуються виконання ними організаційної та розпорядчої функції щодо діяльності ради,